

Arrest

nr. 292 472 van 28 juli 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 18 maart 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 februari 2023 waarbij de aanvraag tot intrekking van een inreisverbod niet in overweging genomen wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 juni 2016 legde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) aan verzoeker een inreisverbod op van acht jaar.

Op 27 juni 2016 werd verzoeker gerepatrieerd naar Albanië.

Op 18 september 2017 werd een administratief verslag opgemaakt door de politie waaruit blijkt dat verzoeker zich illegaal op het Belgisch grondgebied bevond. Hij kreeg op dezelfde dag van de gemachtigde het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 29 april 2019 diende verzoeker een aanvraag in om een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 23 februari 2021 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag onontvankelijk en legde hij aan verzoeker opnieuw het bevel op om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissingen diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 257 055 van 22 juni 2021 verwierp de Raad dit beroep.

Op 3 juni 2022 diende verzoeker een verzoek tot opheffing of opschorting in van het inreisverbod van 20 juni 2016.

Op 19 juli 2022 weigerde de gemachtigde dit verzoek in overweging te nemen.

Op 15 september 2022 diende verzoeker opnieuw een verzoek tot opheffing of opschorting in van het inreisverbod van 21 juni 2016.

Op 5 december 2022 weigerde de gemachtigde opnieuw dit verzoek in overweging te nemen.

Op 27 januari 2023 en op 3 februari 2023 diende verzoeker een verzoek in tot opheffing of opschorting van het inreisverbod van 21 juni 2016.

Op 16 februari 2023 weigerde de gemachtigde opnieuw dit verzoek in overweging te nemen.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*"Betreft : S., S.
Nationaliteit Albanië
Geboren op X
N.N X*

Met verwijzing naar uw aanvragen van 27.01.2023 en 03.02.2023 betreffende de opheffing van het inreisverbod dat op 21.06.2016 is afgegeven in toepassing van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, kan ik u mededelen dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft beslist de aanvraag tot opheffing van dit inreisverbod krachtens artikel 74/12 niet in overweging te nemen.

U verwijst naar het gegeven dat uw cliënt de aanvraag tot opheffing van het inreisverbod niet persoonlijk in kan dienen bij de Belgische diplomatieke post verantwoordelijk voor Albanië aangezien deze zich in Sofia (Bulgarije) bevindt en uw cliënt daar, net ten gevolge van het inreisverbod waarvan u de opheffing vraagt, niet heen mag reizen. U geeft in uw mail d.d. 03.02.2023 tevens aan dat uw cliënt reeds geruime tijd geleden terugkeerde, doch niet meer over bewijs beschikt en derhalve in de materiële onmogelijkheid verkeert hiervan bewijs bij te brengen.

Het gegeven dat België geen Ambassade heeft in Albanië, betekent niet dat dhr. S. niet op een andere manier zou kunnen aantonen of hij zich weldegelijk buiten de Schengen-zone/België bevindt. Uit geen enkel voorliggend stuk blijkt dat uw cliënt zich weldegelijk buiten het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, bevindt. Uit een woonstcontrole uitgevoerd door de politie van Willebroek op 26.04.2021 blijkt bijvoorbeeld dat uw cliënt minstens toen in België was en verklaarde niet de intentie te hebben om te vertrekken.

Deze aanvraag voldoet niet aan artikel 74/12 van de wet en ze kan dus niet in overweging worden genomen. De aanvraag voor de schorsing of opheffing kan in geen geval worden ingediend vanop het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen. Dit vloeit voort uit het principe zelf van het inreisverbod."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert de schending aan van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli

1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 43 §1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Hij licht het middel toe als volgt:

“5. Verwerende partij betoogt in de bestreden beslissing dat zij de aanvraag tot intrekking niet in overweging zou kunnen nemen om reden dat de aanvraag niet werd ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire post.

De motivering van de bestreden beslissing kan niet worden aangenomen.

6. Primo voorziet art. 74/ 12 § 2 van de Vreemdelingenwet in de uitdrukkelijke mogelijkheid om de aanvraag tot opheffing in te dienen bij de Minister of zijn gemachtigde op voorwaarde dat de vreemdeling volledig conform de beslissing tot verwijdering het Belgisch grondgebied heeft verlaten.

In casu heeft verzoeker reeds geruime tijd het Belgisch grondgebied verlaten conform de beslissing tot verwijdering.

Verwerende partij kan redelijkerwijze niet loochenen kennis te hebben van deze verwijdering aangezien deze op haar initiatief werd uitgevoerd.

Gelet op deze terugkeer kon/ kan de aanvraag tot intrekking worden ingediend bij de Minister of zijn gemachtigde (cfr. art. 74/ 12 § 2 Vreemdelingenwet).

Waar verwerende partij oordeelt dat de aanvraag enkel kon/ kan worden ingediend bij de diplomatieke of consulaire post, is de beslissing strijdig met art. 74 / 12 § 2.

7.

Secundo houdt verwerende partij geen rekening met het gegeven dat de bevoegde ambassade voor Albanese onderdanen zich in Sofia (Bulgarije) bevindt.

In Albanië zelf is er geen Belgische ambassade of consulaat zodat Albanese onderdanen zich naar Sofia dienen te begeven voor de indiening van de aanvraag. (stuk 2) Er is enkel een ereconsulaat in Tirana dat evenwel niet over bevoegdheid beschikt om bedoelde aanvraag te ontvangen...

Aangezien verzoeker onderworpen is aan een inreisverbod voor het ganse Schengen-grondgebied, is het voor verzoeker uiteraard onmogelijk om zich fysiek naar Sofia te begeven om aldaar de aanvraag in te dienen.

M.a.w., zelfs indien per impossibile zou worden aangenomen dat verzoeker zich naar de ambassade of diplomatieke post zou dienen te begeven, dient vastgesteld dat zulke werkwijze voor verzoeker eenvoudigweg onmogelijk is (= overmacht/ force majeure), aangezien hij – gelet op zijn inreisverbod-Bulgarije niet kan betreden.

Waar verwerende partij geen rekening houdt met deze omstandigheid, waarvan zij redelijkerwijze kennis behoort te hebben (aangezien zij kennis heeft van de nationaliteit van verzoeker en derhalve ook behoort te weten dat de bevoegde ambassade zich in Sofia bevindt), is de bestreden beslissing manifest onzorgvuldig en onredelijk, aangezien zij aan verzoeker een voorwaarde oplegt voor de indiening van de aanvraag welke onmogelijk gerealiseerd kan worden door verzoeker.

8.

Het is om die reden dat de aanvraag ook via e-mail werd gericht aan de ambassade. (zie e-mail dd. 27.01.23)

Ten onrechte lijkt verwerende partij te stellen dat de aanvraag niet aan de ambassade gericht zou zijn. Art. 74/12 Vreemdelingenwet bepaalt helemaal nergens dat de aanvraag fysiek bij de ambassade zou moeten worden ingediend, het bepaalt enkel dat de aanvraag bij de Belgische diplomatieke post moet worden ingediend, zonder te stellen dat zulks in persoon ter plaatse zou dienen te gebeuren. Ook de verzending per e-mail van een formeel verzoek kan worden beschouwd als een indiening van de aanvraag bij de bevoegde diplomatieke post.

9.

Eveneens ten onrechte lijkt verwerende partij te stellen dat een aanvraag nooit kan worden ingediend vanaop het grondgebied van het Rijk en dat zulks voortvloeit uit art. 74/12 Vreemdelingenwet.

Verwerende partij vergeet de noodzakelijke distingo te maken tussen art. 74/ 12 § 1 Vreemdelingenwet en art. 74/ 12 § 2 Vreemdelingenwet.

Eenzijds voorziet art. 74/12 § 1 de mogelijkheid om onder bepaalde voorwaarden (bijv. humanitaire redenen, verstrijken van 2/3 van de periode van het inreisverbod) een aanvraag in te dienen, anderzijds voorziet art. 74/ 12 § 2 in de mogelijkheid om ten allen tijde de opheffing te vragen onder verwijzen naar de naleving van de terugkeerverplichting.

Art. 74/ 12 § 1 Vreemdelingenwet voorziet m.a.w. in de uitdrukkelijke mogelijkheid om op grond van humanitaire redenen een aanvraag in te dienen bij de ambassade, zonder enige voorwaarde terzake bewijs van terugkeer, bewijs dat enkel dient geleverd wanneer toepassing wordt gemaakt van art. 74/12 § 2 Vreemdelingenwet. Uit de aanvraag van verzoeker blijkt evenwel nergens dat (uitsluitend) toepassing zou zijn gemaakt van art. 74/12 § 2 Vreemdelingenwet. In tegendeel: verzoeker heeft in essentie gewezen op de humanitaire c.q. familiale redenen voor de opheffing c.q. de opschorting van het inreisverbod.

Waar de bestreden beslissing lijkt te stellen dat enkel een aanvraag mogelijk zou zijn wanneer het bewijs wordt geleverd van terugkeer of verwijdering van het Schengen-grondgebied, is de bestreden beslissing strijdig met art. 74/12 § 1 Vreemdelingenwet alwaar deze voorwaarde immers niet wordt gesteld.

Ten slotte bestaat er geen wettelijke grondslag om de aanvraag “niet in overweging” te nemen indien de vreemdeling zich nog op het Belgisch grondgebied zou bevinden. Zelfs indien zulke voorwaarde – bewijs dat Schengen-grondgebied werd verlaten- zou kunnen worden gelezen in art. 74/12 Vreemdelingenwet (quod certissime non), kan de aanvraag hoogstens worden geweigerd, en kan niet worden geweigerd deze in overweging te nemen.”

Verzoeker werpt op dat de aanvraag tot intrekking niet in overweging wordt genomen door de gemachtigde omdat de aanvraag niet werd ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire post. Hij brengt hiertegen in dat artikel 74/12 §2 van de Vreemdelingenwet in de mogelijkheid voorziet dat de aanvraag tot opheffing of intrekking kan worden ingediend bij de Minister of zijn gemachtigde op voorwaarde dat de vreemdeling volledig en conform de beslissing tot verwijdering het Belgisch grondgebied heeft verlaten. Hij stipt aan reeds geruime tijd het Belgisch grondgebied verlaten te hebben conform de beslissing tot verwijdering hetgeen de gemachtigde weet, want de verwijderingsbeslissing werd op haar initiatief uitgevoerd. Nu verzoeker is teruggekeerd, kon hij de aanvraag indienen conform artikel 74/12 §2 van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoeker is het motief dat de aanvraag enkel kan worden ingediend bij de diplomatieke of consulaire post in strijd met artikel 74/12 §2 van de Vreemdelingenwet.

In wat als een tweede onderdeel kan worden beschouwd, stelt verzoeker dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het feit dat de bevoegde ambassade voor Albanese onderdanen zich in Sofia (Bulgarije) bevindt. Er is enkel een ereconsulaat in Tirana dat niet de bevoegdheid heeft om dergelijke aanvragen te ontvangen. Nu verzoeker onderworpen is aan een inreisverbod dat betrekking heeft op het hele Schengengrondgebied, is het voor hem onmogelijk om zich naar Sofia te begeven om de aanvraag in te dienen. Dit maakt overmacht voor verzoeker uit. Nu de gemachtigde hier geen rekening mee heeft gehouden, is de bestreden beslissing onzorgvuldig en onredelijk genomen nu een voorwaarde wordt opgelegd aan verzoeker die hij onmogelijk kan realiseren.

In wat als een derde onderdeel kan beschouwd worden, stelt verzoeker dat de gemachtigde ten onrechte lijkt te motiveren dat de aanvraag niet aan de ambassade gericht zou zijn, hij heeft nochtans via e-mail zijn aanvraag aan de ambassade gericht. Artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet bepaalt overigens nergens dat de aanvraag fysiek bij de ambassade zou moeten ingediend worden, het bepaalt enkel dat de aanvraag bij de Belgische diplomatieke post moet gebeuren. Ook de verzending per e-mail van een formeel verzoek kan beschouwd worden als een indiening bij de bevoegde diplomatieke post.

In wat als een vierde onderdeel kan beschouwd worden, stipt verzoeker aan dat de gemachtigde ten onrechte stelt dat de aanvraag nooit kan gebeuren vanop het Belgisch grondgebied hetgeen voortvloeit uit artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Nochtans meent verzoeker dat een onderscheid moet gemaakt worden tussen de eerste en tweede paragraaf van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoeker is er in geval van toepassing van de eerste paragraaf, waarbij de mogelijkheid wordt geboden

om op grond van humanitaire redenen een aanvraag in te dienen bij de ambassade (zoals in de aanvraag van verzoeker zijn familiale redenen), geen voorwaarde van enig bewijs van terugkeer. Nu de bestreden beslissing het bewijs vraagt van een terugkeer of verwijdering van het Schengengrondgebied acht verzoeker dit strijdig met artikel 74/12 §1 van de Vreemdelingenwet.

Tot slot stipt verzoeker aan dat er geen wettelijke grondslag bestaat om de aanvraag “*niet in overweging*” te nemen indien de vreemdeling zich nog op het Belgisch grondgebied zou bevinden. Zelfs indien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet alsnog moet gelezen worden dat het bewijs dat men het Schengengrondgebied heeft verlaten zou kunnen vereist worden, dan nog kan de aanvraag hoogstens geweigerd worden, maar niet geweigerd worden om in overweging te nemen.

Beoordeling

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker niet uiteenzet waarom de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 43 §1, 2° van de Vreemdelingenwet, dermate dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Waar verzoeker opwerpt dat de aanvraag tot intrekking niet in overweging wordt genomen door de gemachtigde omdat de aanvraag niet werd ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire post, kan de Raad niet volgen. In casu weigert de gemachtigde het verzoek in overweging te nemen omdat hij niet aanneemt dat verzoeker niet zou kunnen aantonen dat hij zich wel degelijk buiten de Schengenzone of buiten België bevindt. De gemachtigde stipt aan dat verzoeker, ondanks het inreisverbod dat op 21 juni 2016 is afgegeven, nog werd aangetroffen op 26 april 2021 in België en verklaarde niet de intentie te hebben om te vertrekken. Hij vervolgt dat bijgevolg niet aan artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet is voldaan aangezien de aanvraag voor een opheffing niet kan worden ingediend vanop het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen.

Artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, wordt de gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland.

§ 2. De onderdaan van een derde land kan bij de minister of zijn gemachtigde een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod indienen die gemotiveerd wordt door het naleven van de verplichting tot verwijdering die vroeger afgegeven werd, als hij schriftelijk het bewijs bezorgt dat hij volledig conform de beslissing tot verwijdering het Belgisch grondgebied heeft verlaten.

§ 3. Een beslissing betreffende de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod wordt ten laatste binnen vier maanden, te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag, getroffen. Indien geen enkele beslissing is genomen binnen vier maanden wordt de beslissing als negatief beschouwd.

§ 4. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

§ 5. De minister kan, bij besluit, de categorieën van personen omschrijven voor wie het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort naar aanleiding van humanitaire rampen.

§ 6. Wanneer een onderdaan van een derde land het voorwerp van een inreisverbod uitmaakt dat door een andere lidstaat werd afgegeven en de minister of zijn gemachtigde overweegt om hem een verblijfstitel of een andere vorm van toestemming tot verblijf af te geven, raadpleegt hij voorafgaand deze lidstaat om rekening te houden met diens belangen.”

Uit de voorbereidende werken aangaande dit artikel blijkt het volgende:

“Overeenkomstig artikel 11, paragraaf 3 van de richtlijn voorziet dit artikel dat een onderdaan van een derde land bij de minister of zijn gemachtigde een aanvraag mag indienen voor de opheffing of de opschorting van het inreisverbod, omwille van humanitaire redenen, beroepsredenen of studieredenen. Op die manier kan een inreisverbod worden opgeheven omwille van humanitaire redenen, en meer in het bijzonder omwille van specifieke medische of familiale redenen, het bezoek van een ouder die ernstig ziek is, de gezinshereniging met een Belg of met een burger van de Unie of in geval het risico bestaat op schending van een recht dat wordt beschermd door het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. Elke aanvraag dient individueel onderzocht te worden, ook op voordien gepleegde en vastgestelde fraude, hetgeen een contra-element moet uitmaken voor de opheffing of opschorting voor de inreisverbod. Deze aanvraag kan op elk moment worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats van de vreemdeling in het buitenland.

Nadat tweederde van de termijn van het inreisverbod is verstreken, kan de vreemdeling een opschorting of opheffing vragen omwille van professionele of studieredenen bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats van de vreemdeling in het buitenland.

Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft de onderdaan van een derde land geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State werd niet gevolgd, aangezien het voor de personen wenselijk wordt geacht dat ze weten dat de beslissing als negatief wordt beschouwd, 4 maanden na de indiening van de aanvraag, gezien het inreisverbod in belangrijke mate ingrijpt op het leven van de personen (vermits het inreisverbod geldig is op het gehele Schengengrondgebied) en het daarom noodzakelijk is dat de betrokken personen zo spoedig mogelijk uitsluitel krijgen hierover.” (Parl. St. Kamer, 53, 1825/001, 22).

Artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11, § 3 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) dat luidt als volgt:

“Artikel 11

Inreisverbod

1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

- a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of*
- b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.*

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.

3. De lidstaten overwegen de intrekking of schorsing van het inreisverbod dat overeenkomstig lid 1, tweede alinea, is uitgevaardigd tegen een onderdaan van een derde land, mits deze kan aantonen het grondgebied van een lidstaat geheel in overeenstemming met het terugkeerbesluit te hebben verlaten.

Tegen slachtoffers van mensenhandel aan wie een verblijfstitel is verstrekt overeenkomstig Richtlijn 2004/81/EG van de Raad van 29 april 2004 betreffende de verblijfstitel die in ruil voor samenwerking met de bevoegde autoriteiten wordt afgegeven aan onderdanen van derde landen die het slachtoffer zijn van mensenhandel of hulp hebben gekregen bij illegale immigratie (1), en die met de bevoegde autoriteiten samenwerken wordt, onverminderd het bepaalde in lid 1, eerste alinea, onder b), en op voorwaarde dat zij geen bedreiging vormen voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, geen inreisverbod uitgevaardigd.

In individuele gevallen kunnen de lidstaten om humanitaire of andere redenen afzien van een inreisverbod, dan wel het verbod intrekken of schorsen.

In individuele gevallen of voor bepaalde categorieën gevallen kunnen de lidstaten om andere redenen een inreisverbod intrekken of schorsen.

4. De lidstaat die overweegt een verblijfstitel of een andere vorm van toestemming tot verblijf af te geven aan de onderdaan van een derde land jegens wie een door een andere lidstaat uitgevaardigd inreisverbod geldt, pleegt vooraf overleg met de lidstaat die het inreisverbod heeft uitgevaardigd en houdt rekening met diens belangen, overeenkomstig artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (2).

5. De leden 1 tot en met 4 laten in de lidstaten onverlet het recht op internationale bescherming in de zin van artikel 2, onder a), van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming (3).”

In de Aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Europese Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeergerelateerde taken (hierna: het terugkeerhandboek) wordt als volgt gesteld:

“11.4. Redenen voor het uitvaardigen van inreisverboden

De terugkeerrichtlijn verplicht de lidstaten ertoe een inreisverbod uit te vaardigen in twee „gekwalificeerde” gevallen: 1) indien geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of 2) indien de terugkeerverplichting niet is nagekomen.

In alle andere gevallen (alle terugkeerbesluiten die op grond van de terugkeerrichtlijn zijn genomen en die niet onder de twee „gekwalificeerde” gevallen vallen) kunnen terugkeerbesluiten worden gecombineerd met een inreisverbod. Dit houdt in dat zelfs als de betrokkene vrijwillig is vertrokken toch nog een inreisverbod kan worden opgelegd. De lidstaten beschikken echter over een discretionaire bevoegdheid op dit gebied en worden aangemoedigd om die bevoegdheid uit te oefenen op een wijze die vrijwillig vertrek aanmoedigt.”

En:

“Intrekking, inkorting en opschorting van inreisverboden

Rechtsgrondslag: terugkeerrichtlijn — artikel 11, lid 3 Alinea 1: De lidstaten overwegen de intrekking of schorsing van het inreisverbod dat overeenkomstig lid 1, tweede alinea, is uitgevaardigd tegen een onderdaan van een derde land, mits deze kan aantonen het grondgebied van een lidstaat geheel in overeenstemming met het terugkeerbesluit te hebben verlaten.

De mogelijkheid om een inreisverbod op te schorten of in te trekken in gevallen waarin een repatriant het grondgebied van een lidstaat heeft verlaten met volledige inachtneming van een terugkeerbesluit (met name binnen de toegestane termijn voor vrijwillig vertrek) moet worden gebruikt als een stimulans om vrijwillig vertrek aan te moedigen. De lidstaten moeten in hun nationale wetgeving en administratieve praktijk voorzien in de mogelijkheid om in deze omstandigheden te verzoeken om intrekking of opschorting van een inreisverbod. Er moet naar worden gestreefd om dergelijke procedures gemakkelijk toegankelijk te maken voor de repatriant en om ze praktisch te laten verlopen. Er bestaan verschillende mogelijkheden om de repatriant in staat te stellen te bewijzen dat hij het grondgebied van de EU heeft verlaten, zoals: een uitreisstempel in het paspoort van de repatriant, gegevens in nationale grensgegevenssystemen of terugmelding van de repatriant bij een consulaire vertegenwoordiging van een lidstaat in een derde land. Inkorting van inreisverboden: het staat de lidstaten ook vrij een bestaand inreisverbod in te korten in de omstandigheden die in artikel 11, lid 3, van de terugkeerrichtlijn worden behandeld. De mogelijkheid voor de lidstaten om een inreisverbod op grond van artikel 11, lid 3, in te trekken, kan aldus worden uitgelegd dat ook een gedeeltelijke intrekking (d.w.z. inkorting) van een inreisverbod daaronder valt. (eigen onderlijnen)”

Uit het voorgaande blijkt dat de situatie waarop in artikel 74/12 §2 van de Vreemdelingenwet wordt gedoeld, met name het verzoeken “bij de minister of zijn gemachtigde” van de opheffing of opschorting van het inreisverbod, waarbij moet bewezen worden dat men het Belgisch grondgebied “*volledig conform de beslissing tot verwijdering heeft verlaten*”, moet begrijpen als de situatie waarbij de derdelander binnen de toegestane termijn voor vrijwillig vertrek heeft uitvoering gegeven aan het terugkeerbesluit of bevel. Enkel wanneer die situatie zich voordoet, kan de derdelander vanuit het buitenland zich rechtstreeks richten tot de minister of zijn gemachtigde om een aanvraag in te dienen, conform artikel 74/12, §2 van de Vreemdelingenwet. Wanneer de derdelander echter geen vrijwillig gevolg heeft gegeven aan het terugkeerbesluit binnen de daartoe voorziene termijn, dan kan hij de opheffing of intrekking in principe enkel vragen via de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland, conform artikel 74/12, §1 van de Vreemdelingenwet. De gemotiveerde aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod wordt aldus in principe ingediend bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van oorsprong of verblijf. Enkel als de derdelander kan bewijzen dat hij het Belgisch grondgebied heeft verlaten binnen de termijn van vrijwillig vertrek voorzien in het bevel om het grondgebied te verlaten, kan de aanvraag vanuit het buitenland ingediend worden bij de minister of zijn gemachtigde. (in dezelfde zin: RvS 26 april 2019, nr. 13.285 beschikking: “Een gedwongen verwijdering van het grondgebied na het verstrijken van de termijn om het grondgebied te verlaten kan niet gelden als het “naleven van de verplichting tot verwijdering” waarvoor overeenkomstig artikel 74/12 §2 van de vreemdelingenwet is vereist dat de vreemdeling “volledig conform de beslissing tot verwijdering het Belgisch grondgebied heeft verlaten.”)

De Raad kan het betoog van verzoeker dan ook niet volgen waar hij lijkt te lezen in artikel 74/12, §2 van de Vreemdelingenwet dat de aanvraag ook op het grondgebied zou kunnen worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde, indien verzoeker (in het verleden) het Belgisch grondgebied heeft verlaten op grond van een gedwongen verwijderingsbeslissing in 2016, maar vervolgens illegaal is teruggekeerd. Bijkomend heeft verzoeker nadien nogmaals het bevel gekregen om het grondgebied te verlaten, onder meer op 23 februari 2021, en blijkt evenmin dat verzoeker daaraan binnen termijn vrijwillig gevolg heeft gegeven.

Anders dan verzoeker stelt, leest de Raad niet in de bestreden beslissing dat de gemachtigde stelt dat de aanvraag enkel kan worden ingediend bij de diplomatieke of consulaire post. Hij vereist wel dat verzoeker zich buiten het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, bevindt.

De lezing van verzoeker die erop aanstuurt dat men weliswaar het Belgisch grondgebied moet verlaten, maar vervolgens weer vanop het Belgische grondgebied toch bij de Minister of zijn gemachtigde het verzoek kan indienen, kan evenmin gevolgd worden om de reden dat een dergelijke lezing aanleiding zou geven tot een tegenstrijdigheid met §4 die duidelijk stelt dat tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk heeft.

In het tweede onderdeel kan verzoeker niet gevolgd worden dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het feit dat de bevoegde ambassade voor Albanese onderdanen zich in Bulgarije (Sofia) bevindt. De gemachtigde heeft juist op zorgvuldige wijze uitdrukkelijk verwezen naar hetgeen verzoeker in zijn verzoek heeft aangehaald waaronder *“het gegeven dat uw cliënt de aanvraag tot opheffing van het inreisverbod niet persoonlijk in kan dienen bij de Belgische diplomatieke post verantwoordelijk voor Albanië aangezien deze zich in Sofia (Bulgarije) bevindt en uw cliënt daar, net ten gevolge van het inreisverbod waarvan u de opheffing vraagt, niet heen mag reizen.”*. De Raad kan verzoeker volgen dat verzoeker thans in de onmogelijkheid is om zich fysiek naar de ambassade of diplomatieke post te begeven aangezien niet is betwist dat die post in Bulgarije ligt en verzoeker zich daar juist omwille van het inreisverbod, dat een draagwijdte heeft voor de gehele Unie aangevuld met de Schengenlidstaten (cfr terugkeerhandboek p. 339/124 en artikel 1, §1, 8° Vw.), niet mag begeven. Er ligt in casu inderdaad een situatie van overmacht voor wat betreft het zich fysiek begeven naar Sofia, maar daar heeft de gemachtigde wel rekening mee gehouden.

Anders dan verzoeker in het derde onderdeel aanvoert, blijkt evenwel uit de bestreden beslissing niet dat de gemachtigde in deze specifieke situatie van overmacht de wijze van indiening door verzoeker, zijnde een formeel verzoek per e-mail aan de ambassade in Sofia, niet zou aanvaard hebben. De gemachtigde legt in casu niet op kennelijk onredelijke wijze, zoals verzoeker aanvoert, een voor hem onmogelijke voorwaarde op. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde enkel verwacht dat verzoeker aantoont dat hij zich niet op het Belgisch grondgebied, noch op het Schengen grondgebied bevindt en aldus eerst het principe zelf van het inreisverbod respecteert om er vervolgens pas de opheffing van te vragen. Er blijkt immers niet dat verzoeker na terugkeer naar Albanië en vanuit Albanië geen verzoek tot opheffing per e-mail aan de ambassade in Sofia zou kunnen richten.

In het vierde onderdeel verdedigt verzoeker opnieuw dat een aanvraag wel kan ingediend worden vanop het grondgebied van het Rijk en licht hij dit toe door erop te wijzen dat een onderscheid moet gemaakt worden tussen 74/12, §1 en 74/12, §2 van de Vreemdelingenwet. Anders dan verzoeker voorhoudt voorziet artikel 74/12, §1 wel in principe in een voorwaarde van terugkeer, aangezien §1 vereist dat de gemotiveerde aanvraag wordt ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland. In principe vereist artikel 74/12, §1 dus dat men zich begeeft naar de bevoegde diplomatieke post in het buitenland. Bijgevolg volgt de Raad niet dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 74/12, §1 van de Vreemdelingenwet. Ten overvloede wijst de Raad erop dat thans geen verzoek om gezinshereniging voorligt.

Waar verzoeker tot slot aanstipt dat er geen wettelijke grondslag bestaat om de aanvraag *“niet in overweging”* te nemen indien de vreemdeling zich nog op het Belgisch grondgebied zou bevinden, maar hoogstens kan geweigerd worden, merkt de Raad op dat uit artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet niet duidelijk blijkt hoe een *“negatieve beslissing”* (cfr. artikel 74/12, §3) moet worden benoemd. In casu blijkt evenwel dat, ook al kan de bestreden beslissing ook materieel gezien worden als een weigering van het verzoek tot opheffing of opschorting van het inreisverbod, in elk geval de gemachtigde de voorwaarden zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet heeft getoetst.

Een schending van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Het middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

A. MAES